

AH, BARCELONA!

Joan Maragall pren tota la seva dimensió com a intel·lectual compromès, consciència crítica de la societat, amb motiu de la Setmana Tràgica. La seva reacció es produeix, més que davant dels fets (era a Caldetes la setmana del 23 al 31 de juliol de 1909), davant de les posicions de les capes dirigents després de la revolta. Maragall escriu tres articles a *La Veu de Catalunya*, en un dels quals, el segon, «La ciutat del perdó», reclamava l'indult per al pedagog Ferrer i Guàrdia, condemnat a mort, i qüestionava els procediments de la justícia.

L'article va ser aturat per la direcció abans d'aparèixer. Als altres dos, «Ah! Barcelona...» i «La iglésia cremada», insistia en el reconeixement dels mals socials i en les vies per posar-hi remei: la corresponsabilització de les capes dirigents com a punt de partida per establir, sobre l'amor i no sobre l'odi, unes noves relacions socials.

En aquest sentit, l'«Oda nova a Barcelona», iniciada abans dels fets com a exaltació de la ciutat moderna, trenca, en ser represa, el to èpic i l'estructura regular dels versos, per mostrar amb contundència i passió, enfront de la Ciutat Ideal del Noucentisme, la Barcelona real, amb tots els seus defectes.

¡AH, BARCELONA!

Joan Maragall adquiere toda su dimensión como intelectual comprometido, conciencia crítica de la sociedad, con motivo de la Semana Trágica. Su reacción se produce, más que ante los hechos (la semana del 23 al 31 de julio de 1909 estaba veraneando en Caldetes), ante las posiciones de la clase dirigente después de la revuelta. Escribe tres artículos para *La Veu de Catalunya*. En el segundo, «La ciutat del perdó» («La ciudad del perdón»), reclamaba el indulto para el pedagogo Ferrer i Guàrdia, condenado a muerte, y cuestionaba los procedimientos de la justicia.

El artículo fue retenido por la dirección del periódico y quedó inédito. En los otros dos, «Ah! Barcelona...» y «La iglésia cremada» («La iglesia quemada»), insistía en que las clases dirigentes debían asumir su parte de responsabilidad como punto de partida para establecer unas nuevas relaciones sociales basadas en el amor y no en el odio.

La «Oda nova a Barcelona» («Oda nueva a Barcelona»), que había empezado como un poema de exaltación de la ciudad moderna, al ser retomada después de los hechos, rompe con el tono épico y la estructura regular de los versos, para mostrar con contundencia y pasión, frente a la Ciudad Ideal que propugna el Novecentismo, la Barcelona real, con todos sus defectos.